

Un club amb set de glòria

Per un València campió". Aquesta fou la frase amb què l'empresari Francesc Roig va guanyar les eleccions a la presidència del València en una Junta General d'Accionistes que el va aclamar com si fóra el mecenes que havia de permetre a l'afecció valencianista de retrobar-se amb la il·lusió tants anys desitjada: l'obtenció d'un títol, cosa que no aconseguí des del 1981, quan el club de Mestalla va guanyar la Supercopa d'Europa. I aquesta és la nova filosofia que ara mateix hi ha dins un club tens i accelerat. Com a referència per a l'afecció culé, es tracta d'una situació semblant a la que el Barça va viure a la dècada dels 80, quan hi havia sequera de títols i calia aconseguir-ne un fóra com fóra. El València pateix del mateix mal, necessita que els carrers de la capital s'ompliguen d'uns afeccionats que, en massa, van un diumenge sí i un altre també al camp a oferir veneració al seu equip de tota la vida. I és que, com deia fa uns dies l'ex-capità valencianista, Fernando Gómez, "l'afecció del València s'il·lusiona amb molta facilitat i nosaltres, els jugadors, tenim ara l'obligació de fer-la realitat amb l'obtenció de títols".

Roig, un empresari aclaparador i mobilitzador de masses, ha fet del valencià mitjà, del valencià, com ell diu, "de poble", el protagonista d'aquesta nova època del club. Ha portat el català a la megafonia de l'estadi i la retolació interna del club, una operació que sembla trobar-se en fase expansiva. Fins i tot en pocs mesos ha millorat les relacions distants que el club valencianista tenia amb el Futbol Club Barcelona d'uns quants anys ençà, arran sobretot de l'ajut del València al club blau-grana durant la darrera jornada del passat campionat de Lliga i que va permetre a aquest d'obtenir-ne el quart títol consecutiu. Des d'aquella data, hi ha una aparent "lluna de mel" entre tots dos clubs que s'ha concretat en la participació del Barça en el Trofeu Taronja i la del València en el Joan Gamper, durant el qual el president Josep Lluís Núñez va imposar la insígnia d'or i brillants de l'entitat a Roig pel comportament esportiu del seu equip davant el Deportivo de la Corunya.

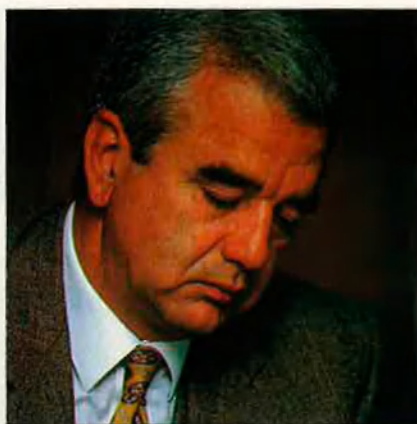
Reorganització interna. Aquest singular empresari pretén fer del València una entitat menys ambigua, més pròxima a una massa popular que va cada diumenge al camp. I és per això que Roig ha creat les llotges per als *víps*, que volen i poden veure el futbol des de la tribuna. És tota una concessió al públic de general, és una resposta al petit accionista que li va permetre de ser elegit president. Ell va guanyar les eleccions a la presidència del València amb

Amb la victòria per 1-4 contra el Barça al Gamper, el València ha aparegut a ulls de tothom com un equip amb una mentalitat nova. De la mà de Francesc Roig, elegit president al març, el club viu, a més, una revolució interna.

el suport dels petits accionistes, mentre que l'altre candidat, Ramon Romero, tenia el dels grans, el dels *víps* que acudeixen a les localitats de la tribuna, les més cares. Roig ha apujat les darreres i, en canvi, ha mantingut iguals els abonaments de general. Per una altra part, pretén que l'entitat valencianista siga una societat que funcione amb aires d'empresa. Per això ha distribuït totes les faenes que es fan en el club entre els consellers i ha posat en la secretaria tècnica —en mans de Jesús Martínez, ex-jugador argentí del València i cunyat del president— tota la responsabilitat de construir una plantilla competitiva i no excessivament cara, d'acord amb l'economia d'un club que no pot lluitar, amb un pressupost de gairebé quatre mil milions de pessetes, amb els grans del futbol, com ara el Barça o el Reial Madrid, que mouen pressupostos de més de 8.000 milions de pessetes. És allò que moltes vegades els valencianistes han exigit al club: una política esportiva que no depenga de la conjuntura de l'entrenador que en un moment determinat sega a la banqueta. Però de la mateixa manera que reparteix faenes, Roig també demana responsabilitats als com-

panys de consell i contractats, perquè en tot moment insisteix a dir que, en cas de no aconseguir els objectius marcats, la responsabilitat serà d'aquells a qui l'ha oferta. Malgrat aquesta aparent "divisió del treball", la gestió de Roig al capdavant del València és marcadament presidencialista. Totes les gestions passen pel president, asseguren al club. Això li ha costat a vegades el descontentament dels companys de consell directiu, que s'han assabentat d'alguns dels fitxatges del club per la premsa. Aquest presidencialisme es mostra en alguns aspectes de la vida del club, com ara en la quantitat de peticions d'entrevistes, actes públics i compromisos que té en agenda un home actiu com ell, o la negociació del fitxatge de Mazinho des de Mallorca, on estiujava (i on va coincidir amb Josep Lluís Núñez), o el viatge que va fer als Estats Units per convèncer Zubizarreta de fitxar pel seu equip. Però sobretot, allò que defineix la seua actuació en el club és la ambició de "fer un València campió", circumstància que fins i tot ha acreditat davant un notari en un escrit específicant que, si en cinc anys no s'aconsegueix cap títol, no es podrà presentar a la reelecció a la presidència. Roig no és un polític, sinó un home de negocis que ha aportat un projecte a l'entitat. "Jo només parle de fets" sol dir sovint, com l'exemple més clar del pragmatisme que arrossega en totes les seues accions. La raó de

Aquesta pre-temporada el València ha guanyat el Trofeu Taronja (esquerra) i el Joan Gamper davant el Barça per 1-0 i 1-4, respectivament. Francesc Roig i Carlos Alberto Parreira (dalt) són dos dels catalitzadors de la nova imatge que l'equip blanc transmet.

fons d'aquesta mentalitat guanyadora, a part l'ambició lògica que té tot aficionat pel seu equip, està en el fet que mentre el València guanya títols, Roig —que no disposa de l'ajut dels grans accionistes del club, que controlen quasi la meitat de les 90.000 accions del València— en serà el president. En cas contrari, la desunió dels petits accionistes pot tornar els antics dirigents a la presidència.

Equilibris polítics. S'assegura que ara mateix seure a la llotja de Mestalla és prou complicat. Les personalitats, i sobretot els polítics, volen fer servir aquest lloc de gran ressò social per un interès que no sempre va lligat al motiu esportiu. L'actual consell valencianista és format per almenys un parell de persones vinculades a Unió Valenciana, la qual cosa podria fer perillar l'intent de "neutralitat política" que Roig va defensar durant la campanya electoral. L'objectiu del president és de "pluralitzar" l'assistència a la llotja i de combinar els compromisos polítics d'alguns dels companys de consell amb l'assistència de personalitats tant del món de la cultura o de l'espectacle com de diverses tendències polítiques de la societat valenciana. "Jo no entre en política", no es cansa de repetir Roig. Tot i que durant la campanya electoral fou vist en alguns actes públics amb el líder d'UV, Vicent González Lizondo, no va trigar gaire a rectificar aquesta tendència amb la diversificació dels seus actes públics per evitar que el fet no el perjudicara.

Amb l'arribada a la presidència de Roig, el club va començar a canviar d'imatge. D'un costat, i en l'aspecte exterior, el mandatari valencianista no ha dubtat a enfrontar-se amb els col·legues d'altres clubs estatals com ara els presidents del Reial Madrid i del Deportivo de la Corunya. "No volem que ens donen res, però tampoc que ens furten res", diu quan l'entrevisten. I ha enviat missatges amb una consigna: "El València ha de rebre a tot arreu el mateix tracte que el Barcelona o el Reial Madrid". D'una altra banda, Roig vol canviar la inèrcia tradicionalment conformista de l'entitat valencianista. Els relleus i les reformes al club han estat notables. La primera qüestió que va abordar el consell directiu fou la reestructuració de l'Escola de Futbol. Dirigida per Xavier Subirats, exjugador del València en la dècada dels 80, aquesta escola ha reduït gairebé a la meitat els seus equips, llevat dels de categoria juvenil. Contràriament, han creat una escola de futbol "de pagament", perquè puguen jugar amb la samarreta del València, entre alguns altres, els fills dels socis. Amb aquesta filosofia la idea és

RAFA GIL

El València s'ha renovat molt per afrontar amb garanties aquesta temporada. Ara aspira al títol de Lliga.

Més de 170 penyes

“Nosaltres, durant quatre mesos abans de les eleccions, vam anar visitant les penyes, valorant i esbrinant les seues inquietuds”, ha dit a EL TEMPS Antoni Company, coordinador de penyes del València. I és que les penyes recullen el 45% del total de les accions del club i, per tant, en són la base accionarial. “Des que fou elegit, el president ha posat a treballar tot un equip de gent perquè cobrisca les necessitats i les inquietuds de les penyes”, assenyala Company. Tal vegada no es puga comparar amb el moviment penyístic del Barcelona, però, segons el responsable de penyes del València, “aquest és un moviment que creix”. El club concentra més d'un 40% de les penyes a la ciutat de València i a la comarca de l'Horta, on es destaca, per exemple, la població de Mislata, amb un total de cinc. A la resta del país el nombre de penyes i la quantitat de socis de cadascuna varia. Paradoxalment, trobem que la penya valencianista més gran és la de Benicarló (Baix Maestrat), amb més de 500 socis, juntament amb la de Canals (Costera). La penya de Castelló és també una de les més actives. A més, el València té penyes a Barcelona, Mallorca, Vigo, la Corunya i Madrid.

El club també s'ha plantejat –com el Barça– la possibilitat de crear una grada jove, o siga l'acotament d'un lloc del camp per als seguidors més joves. Però, com ja ha passat al Camp Nou, segons el coordinador de penyes, “emplaçar en un mateix lloc un grup de gent col·locat en altres parts del camp és molt difícil, perquè perjudiqués els qui ja tenen assignat un seient”. Amb la projectada ampliació del camp de Mestalla, que el convertiria en un estadi amb capacitat per a 70.000 persones (ara n'hi caben 40.000), sí que es podria afrontar la creació d'aquesta grada jove.

D. H.

d'abandonar el “padrinisme” amb què ha funcionat tradicionalment.

El València vol ser ara “l'equip de referència” de tots els clubs del País Valencià. Així, s'ha encetat una política d'apropament als clubs valencians amb aportacions de jugadors, partits amistosos, suport econòmic, etc. Volen que tot jugador valencià mire cap a Paterna –lloc on hi ha la Ciutat Esportiva– i veja que hi ha un club seriós amb possibilitats. En aquesta línia, cal destacar també la *valencianització* del Mestalla, el segon equip del club. Molts dels jugadors que componen la plantilla mestallista són valencians i catalanoparlants, com també ho és l'entrenador de l'equip, l'ex-porter valencianista de la Pobla de Vallbona (Camp de Túria), Pep Balaguer. El València ha recuperat, com a segon vestuari, un equip que inclou els colors de la senyera, samarreta eliminada per la directiva d'Artur Tuzon, el president anterior, amb la finalitat de despolititzar el club. Igualment, el primer uniforme també ha sofert canvis: s'ha decidit de tornar a utilitzar les mitges negres per comptes de les blanques, indumentària que no duia l'equip des de la dècada dels 40. Són, tots ells, signes i gestos dirigits a una afecció, almenys una part, que a més de tenir fam de títols està encantada amb l'exaltació dels sentiments

valencians. L'última qüestió que pot arrodonir aquesta política és el canvi de nom del Lluís Casanova. En el moment de llegir aquestes línies, la Junta d'Accionistes –tinguda dissabte passat– és molt probable que haja aprovat la nova denominació de l'estadi on juga el primer equip. A partir d'ara s'anomenarà Mestalla-Camp del València. En contrast amb aquesta línia d'actuació, el club ha rebut crítiques generalitzades per haver-se desfet de les seccions esportives, entre les quals hi havia la d'atletisme, una de les més històriques i de millor funcionament que ha tingut el València. Anteriorment, el València havia trencat l'acord amb l'equip d'handbol del Mar València, campió de Lliga durant aquests darrers anys. La raó que ha expressat la junta directiva és que convé d'eliminar despeses que impedisquen la construcció d'un equip de futbol per al qual volen tenir els màxims recursos.

La mateixa nit en què eixia elegit president, Roig va destituir l'aleshores entrenador del València, l'uruguaià Héctor Núñez. Aquesta fou una prova de la urgència amb la qual ja es preveia que actuaria l'empresari. També el consell va pressionar la plantilla perquè aconseguiren, en les deu jornades que restaven per a acabar el campionat, un lloc per jugar la Copa de la UEFA, una font d'ingressos ineludible per a fer un equip campió. A la fi de la Lliga el València no va aconseguir aquesta desitjada classificació i això va fer que el club començara a treballar, com deia el president, "abans que ningú" en la construcció d'una nova plantilla. Al capdavant d'aquesta operació hi havia Jesús Martínez, un home que ha fet una faena obscura però efectiva i que sempre rebutja tot tipus de publicitat. La carrera de fitxatges va començar amb tres jugadors del Logronyès: Romero, Poyatos i el rus Oleg Salenko (màxim golejador del passat Mundial dels Estats Units, juntament amb el blau-grana Hristo Stòitxkov, tots dos amb sis gols). Posteriorment, van arribar el jugador del Celta de Vigo Vicente Engonga i l'internacional espanyol Jorge Otero. Les incorporacions de Juanjo Maqueda, procedent del Reial Madrid, i de Juan Carlos, defensa del Barcelona, feren de pont a una altra de les grans incorporacions de la plantilla valencianista per a aquesta temporada: Andoni Zubizarreta, que és tota una assegurança per a la porteria de l'equip. El capítol de

L'arribada dels ordinadors

Una altra de les novetats que ha tingut el València aquesta temporada ha vingut de la mà del nou preparador físic del primer equip, el brasiler Moacé Sant'Anna. És habitual de veure'l amb un ordinador a les cames o parat en algun lloc de la banqueta. Sant'Anna vol arribar a fer un estudi personalitzat de l'esforç que fa i que pot fer cada jugador valencianista. El preparador brasiler ha fet que el club estiga a punt d'incorporar a la Ciutat Esportiva un laboratori complex, en què els jugadors passaran unes proves bimensuals molt completes que l'ordinador s'encarregarà d'avaluar. Aquest és un sistema que Parreira ja va utilitzar amb la selecció brasilera i va fer que Romário només s'entrenara dues vegades durant l'última setmana del Mundial.

D. H.

nous fitxatges es va tancar amb la incorporació del jugador del Brasil Mazinho, recent guanyador de la Copa del Món.

Mazinho és la darrera incorporació 'estrella' del primer equip del València. El jugador brasiler ha guanyat fa poc la Copa del Món amb la seua selecció.

RAFA GIL

Un tetracampió del món. Abans que la selecció brasilera començara la seua participació en el Mundial dels Estats Units, l'aleshores seleccionador del Brasil, Carlos Alberto Parreira, es comprometé amb el València. Les fortes crítiques que llavors rebia de la premsa del seu país el decidiren a acceptar la plaça de tècnic del València, que Roig havia ofert abans al brasiler Telé Santana, entrenador del São Paulo, i a Pacho Maturana, ex-seleccionador de Colòmbia i actual entrenador de l'At. Madrid. Posteriorment Parreira va guanyar el Campionat del Món amb una selecció que feia vint-i-quatre anys que no el guanyava, gairebé els mateixos que fa que el València no guanya la Lliga. L'arribada de Parreira fou el dia 1 d'agost, justament el dia de la presentació del València a l'afició. Si ja a l'aeroport l'entrenador brasiler va sentir de prop l'eufòria del valencianisme, a Mestalla, omplert de gom a gom i amb més de 40.000 espectadors, es va quedar bocabadat. Un home que havia rebut totes les felicitacions possibles després de la consecució del desitjat mundial en un país on el futbol es viu d'una manera diferent, no va dubtar a afirmar que "mai no havia vist una cosa pareguda en un entrenament". Els primers partits de Parreira anunciaven un València fluix, que no responia a les expectatives, però a poc a poc la imatge de l'equip damunt el terreny de joc també ha anat canviant. La pre-temporada fa covar esperances que l'equip, després de tants anys, pugui aconseguir el títol desitjat. Si no l'aconsegueix, la revolució interna ja és feta i el club haurà entrat en una fase prometedora. **Daniel Hermosilla**